

Jeg er ikke helt sikker på, jeg rigtigt forstår det hele. Men den illustrerede fortælling om pigen Sne, der mister sin tvillingebror Lue, rører noget dybt inde i mig med dens smukke tegninger, velvalgte få ord og stærke billedsprog. Det er en fortælling om tab, sorg og om accept og at give slip.

Fortællingen formidler Snes dybe smerte, sorg, savn, ensomhed, afmagt og overlevelsesskyld efter hendes tvillingebror dør. De legede en leg, hvor Sne og Lue byttede tøj, så Sne var klædt i Lues røde jakke og hue, mens Lue havde hendes hvide frakke på. Derfor så bilen ikke Lue i tågen. Han bliver ramt og dør efterfølgende på hospitalet. Mor græder, far bliver til et bjerg, der lukker sig inde i sig selv, verden bliver stille og Sne beslutter sig for, hun må gøre noget. For det var hende, der skulle være død og ikke Sne. Hun kravler ned i jordens indre, hvortil man kommer, når man dør, og bytter plads med Lue. Lue kravler tilbage til livet, men alt er omvendt og ingen forstår, han er Lue og ikke Sne. Venner taler ikke til ham, hans far bliver sur over, han siger, han er Lue og mor græder. De voksne hvisker bag lukkede døre med bekymrede stemmer om Sne og om sorg og om psykologer. Sne ofrede sig, så Lue kunne komme tilbage, og Lue forstår ikke, hvorfor de voksne ikke er glade. Hvordan fortællingen ender, vil jeg ikke afsløre, men det gav mig våde øjne og rørte mit hjerte.

Bogen er på en og samme tid meget konkret og meget abstrakt. Og jo flere gange, jeg læser den, jo flere detaljer får jeg fat i. En formulering, der giver dybere mening. En illustration der tilføjer noget ekstra til fortællingen. Der er stadig nogle af metaforene, jeg endnu ikke helt forstår med mit hoved, men på en måde giver de intuitivt mening alligevel. Bogens abstrakte elementer giver plads til, at læseren kan læse sine egne tolkninger ind i historien, og jeg tror, det betyder, mange vil kunne spejle sig selv og deres egne erfaringer med sorg og tab ind i fortællingen.

Det står på bagsiden, at *Omvendt Sne* er en fortælling for større børn og voksne om at miste og give slip. Men selv om dele af bogen nok vil gå hen over hovedet på lidt yngre børn, tror jeg dog at flere af dem helt intuitivt vil kunne spejle sig i fortællingen og billederne, hvis de selv har prøvet at miste en søskende. Her skal den dog nok helst læses sammen med en voksen, så der er plads til snak om bogen undervejs og bagefter.

Det er meget værdifuldt, at Anne Bjørn har valgt at tegne og fortælle denne historie. Hun har en helt særlig indsigt i børns oplevelsesverden, og det er en meget smuk fortælling, også helt fysisk med de fine tegninger og de velvalgte farver. Det er en fortælling, der gør indtryk, og den har siddet i mig siden, jeg læste den første gang. Jeg tror, den vil være til gavn for mange familier, der selv måtte stå i den uheldige situation at have mistet et barn, og jeg giver den mine varmeste anbefalinger.

Af privatpraktiserende psykolog, Majken Skjølstrup

